

Arrest

nr. 214 852 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 juli 2014 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in België in. Op 12 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag) en op 23 juni 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 december 2015, bij

arrest nr. 158 657, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 28 december 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3 Op 11 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 18 april 2016 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2015 werd ingediend door :

*C(...), M(...) I(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Pakistan
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 26.03.2010 een eerste maal asiel aan in België. Op 30.05.2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze stelde de afstand van het geding vast op 09.08.2011. Op 15.12.2011 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan, doch deze werd op 10.01.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 31.07.2014 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. Deze asielprocedure werd op 16.12.2015 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 6 maanden voor de eerste asielprocedure, iets minder dan 1 maand voor de tweede en iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder diende betrokkene op 01.04.2011 een aanvraag art. 9ter in dewelke op 08.05.2015 werd afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, hem betekend op 20.05.2012. Ook diende betrokkene een aanvraag art. 9bis in op 08.01.2013. Deze werd op 15.01.2014 onontvankelijk verklaard, hem betekend op 22.01.2014.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk terug kan naar zijn land van herkomst omdat hij er als politieagent meewerkte aan verschillende geheime operaties en dat hij daarom vreest voor zijn leven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk terug kan naar zijn land van herkomst omdat hij er als politieagent meewerkte aan verschillende geheime operaties en dat hij daarom vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn tweede asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verwijst betrokkene naar diverse kranten en internationale zenders die melding maken van aanslagen op politieagenten en personen die betrokken zijn (of zijn geweest) bij anti terreur of die in hun poging om de toestand van het land veilig en gezond te maken worden omgebracht. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze artikels gaan over een algemene toestand in Pakistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van artikels die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Het argument dat er op dit ogenblik een negatief reisadvies voor Pakistan is, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, dit reisadvies is slechts gericht aan de Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen en betreft toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Pakistaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Ook verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw N(...) O(...), van Belgische nationaliteit. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit onderhavige aanvraag blijkt dat betrokkene en mevrouw O(...) niet op hetzelfde adres verblijven zodat betrokkene zich op dit ogenblik niet kan beroepen op het hebben van een gezinsleven. Bovendien dient betrokkene, indien hij in aanmerking wenst komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.40ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)"

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was via interimkantoren en bij AZ Sint Maarten campus Duffel, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de derde asielprocedure werd afgesloten op 16.12.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert maart 2010 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd en spreekt zeer goed Nederlands, is werkwillig, heeft gewerkt als vrijwilliger, staat gekend als een vriendelijk, beleefd en correct persoon, heeft sociale banden en vele vrienden en legt vele getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet*”.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker zijn regularisatieaanvraag werd op 11.04.2016 onontvankelijk verklaard.

Reden: (...)

Hij kreeg eveneens een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten aangezien hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum en geen gevolg gaf aan het bevel van 07.01.2016.

Dat verzoeker zich niet kan akkoord verklaren met deze beslissing.

Verzoeker zijn regularisatieaanvraag werd ingediend op 18.12.2015.

Op dat ogenblik verbleef hij nog steeds legaal in België aangezien zijn asielprocedure nog steeds lopende was. Hij had de tijd om tot 07.01.2016 vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Niet alleen werd verwezen naar verzoeker zijn legaal verblijf in de aanvraag ook werd een kopie van de oranje kaart van verzoeker voorgelegd (stuk 2 van de inventaris van de aanvraag tot regularisatie).

Dit element werd expliciet (legaal verblijf) opgeworpen door verzoeker in zijn aanvraag doch dvz heeft hier geen rekening mee gehouden en niets omtrent gemotiveerd.

Dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag indiende op een ogenblik dat hij nog op ons grondgebied mocht verblijven en dit op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor dienst vreemdelingzaken de aanvraag van verzoeker onontvankelijk had dienen te verklaren.

Dat dienst vreemdelingzaken in de bestreden beslissing naar dit element zelfs niet refereert of hieromtrent motiveert.

Dat dit een lacune is en in strijd met de motiveringsverplichting.

Zeker en vast gelet op het feit dat een legaal verblijf een buitengewone omstandigheid kan betreffen die rechtvaardigt waarom verzoeker zijn aanvraag hier indiende en niet in zijn land van herkomst.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot dit aspect niets heeft gemotiveerd.

Dat dit een schending is van de motiveringsverplichting.

Dat dit eveneens een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gelet op het feit dat verzoeker dit element/argument uitdrukkelijk heeft aangehaald in zijn aanvraag tot regularisatie en dvz nalaat hieromtrent te motiveren terwijl dit element/argument een buitengewone omstandigheid kan uitmaken waarom hij zijn aanvraag in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet hier indiende.

Gelet op het voorgaande is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer met name van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als ook van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd met betrekking tot de buitengewone omstandigheid dat verzoeker zijn aanvraag indiende tijdens legaal verblijf en voor hij het grondgebied diende te verlaten (uiterlijk 07.01.2016).

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van "de beginselen van behoorlijk bestuur" wijst de Raad erop dat een schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur" niet kan worden aangevoerd, maar dat moet gepreciseerd worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het enig middel is dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij verwijst naar specifieke beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verder wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij en de verwijzing naar “*de motiveringsverplichting*” blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone

omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

Het ganse betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift is gestoeld op het feit dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf tijdens legaal verblijf zou hebben ingediend, met name op 18 december 2015, toen haar asielpcedure nog lopende was en zij tijd had tot 7 januari 2016 om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Zij geeft aan dat hieromtrent niet werd gemotiveerd en dat dit element op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor de gemachtigde haar aanvraag onvankelijk had moeten verklaren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar aanvraag blijkens de bestreden beslissing en blijkens de stempel van het bestuurlijk beheer van de stad Mechelen die op de aanvraag om machtiging tot verblijf werd geplaatst, indiende op 28 december 2015. Deze aanvraag werd door de verzoekende partij zelf gedateerd op 18 december 2015. Ongeacht of de aanvraag op 18 of 28 december 2015 werd ingediend, uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de derde asielpcedure van de verzoekende partij werd afgesloten op 16 december 2015 door arrest nr. 158 657 van de Raad, waarin haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf beweerde en in haar verzoekschrift nog steeds beweert, kan zij niet voorhouden dat haar derde asielaanvraag nog lopende was en dat zij zich daardoor in legaal verblijf zou bevinden. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar "*oranje kaart*" die zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf voegde, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat reeds op 14 juli 2015 aan de burgemeester van Mechelen de instructie was gegeven om dit attest van immatriculatie in te trekken. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist alle grondslag.

De verzoekende partij stelt verder dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het door haar als buitengewone omstandigheid ingeroepen element van het legaal verblijf. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de derde asielpcedure op 16 december 2015 werd afgesloten met "*de beslissing*" van de Raad. Vervolgens zet de gemachtigde uiteen waarom hij oordeelt dat de duur van de asielpcedures niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift niet uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde met deze motivering niet of niet afdoende op het door haar aangevoerde element van het legaal verblijf zou hebben geantwoord.

De verzoekende partij wijst in haar huidige verzoekschrift ook nog op het feit dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende terwijl de termijn nog liep om het grondgebied vrijwillig te verlaten (met name tot 7 januari 2016). De Raad wijst echter erop dat niet blijkt dat zij dit gegeven in haar aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen (op zich of als element om te onderbouwen dat haar asielpcedure nog steeds lopende was), zodat zij aan de gemachtigde ook niet kan verwijten ermee geen rekening te hebben gehouden.

Voor het overige kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE